

ZONNESTERVEN AAN ZEE

In eind'loos ver boven de wijde zee
stond gloeiend, fel de gouden zon te sterven
in vlamvend-roode en donker-purp'ren verven,
wier helle gloed in teëre tint verglee.

Het wolkenzwart, dat met den vuurgloed stree,
werd als doorsneën met bloedend-roode kerven
en scheen ook zelf den stervensgloed te erven
en 't woelig wieg'lend water glansde mee,

Ik stond ontroerd door 't machtig vuurwerk stil
en zag de wisseling en overgang der verven
en 't wonder van dat toov'rend lichtgetril.
Straks zal de zon in donk'ren nacht van sterven
verzinken, maar om naar des Scheppers wil
in nieuwe glorie nieuwen dag te erven.

M. W. A.

Heb je niet tijd voor je zelf noodig, en veel tijd voor je huishulpen, die ook je huis zijn ingetrokken, jonge, zich ontplooiende wezens, met al haar lief en leed en belangen en verlangens? Ik heb me vaak zoo gepijnigd met de vraag, hoe het feit kan bestaan, dat ze ergens een moeder uitdroegen naar het stille graf, maar ik heb me veel meer verbaasd en ontzet, dat moeders de huisdeur achter zich konden dichttrekken 's morgens om negen uur. Ja, alleen als 't moet! zei ik verleden op een vergadering.

„Nu,” zei een aardig jong vrouwke, „ik ben maar blij, dat ik moet.”

Kijk, daar heb je de zieke plek in onze samenleving.

We willen allen op den voorgrond, — we willen interessante dingen beleven, — we zijn intellectueel, weet u!

Maar wie huismoeder is, die behoort zich nu eenmaal minstens twintig jaar van haar leven volkomen aan „thuis” te wijden.

En als het dan moet?

Ja, dan moet het!

Maar 't moet bewust en pijnlijk gevoeld „moeten” blijven.

En als de „algemeene opinie” de moeders weer terugdringt in de huizen, geloof ik, dat ze de zieke plek uit de samenleving zal uitsnijden.

A. v. H.—S.

Niemand wordt al sluimerende wijs; slechts door moeite, arbeid en inspanning, bereiken wij den steilen top.

TEEKENEN DES TIJDS

„Een hooger weten”

ONLANGS HEEFT EEN DAME UIT DEN HAAG TE Amsterdam gesproken over het onderwerp: „De wereldleeraar, de schriftgeleerden en de ongeloovigen van dezen tijd.” In deze lezing werd een vergelijking gemaakt tusschen onzen tijd en dien van twee duizend jaar geleden. Toen werd Christus niet aangenomen en nu wedervaart Krisjnamoerti eenzelfde lot. Merkwaardig wat spreekster aanwijst als de oorzaak van deze ongeloovige houding. De schriftgeleerden dier dagen hielden zich aan het geschreven woord en konden den levenden inhoud niet beseffen. En nu is het net zoo. De Christenen onzer dagen houden zich aan hun Bijbel en zóó komt het, dat zij blind en doof zijn voor wat er in Ommen gebeurd is. Daar heeft de wereldleeraar gedurende enkele minuten het lichaam van den jongen Hindoe-discipel overschaduw, zonder dat het geleid heeft tot algemeene erkenning van Krisjnamoerti. Hoe is het ook mogelijk, dat de menschheid hem zou kunnen herkennen? Weet ge wat daarvoor noodig is? Daarvoor is een kennis noodig, die boven ons denken en voelen uitgaat, verklaart spreekster. En ze gaat dan voort: „Het is een hooger weten, geleid door inspiratie en intuïtie, waardoor wij onze eenheid met hoogere bewustzijnen beseffen.”

Merkwaardige uitspraak! Er is een hóoger weten. De oude waarheid — overgenomen in nieuwe bewoordingen. „Een hooger weten, geleid door inspiratie en intuïtie, waardoor wij onze eenheid met hoogere bewustzijnen beseffen.” En wat leert nu onze oude Bijbel, de beproefde waarheid? Spreekt hij ons niet over de „wedergeboorte,” de nieuwe geboorte, uit water en geest; de geboorte van boven af, die uit God is, en door God wordt gewerkt? En zegt niet de apostel Paulus, dat we ná de wedergeboorte het bewustzijn hebben van het kinschap Gods? Lezen we niet in den ouden Brief aan de gemeente te Rome, hfdst. 8, vers 15: „Gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door welken wij roepen: Abba, Vader!?” En volgt er dan niet onmiddellijk: „Deze Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn”? Ja, nog verder